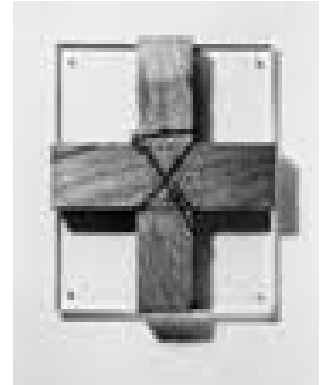

Byť v spojení s Bohom

Každý rozumný človek vo svojom živote stále po niečom túži. Hľadá svoje životné šťastie. Neuspokojujú ho veci ktoré už dosiahol, ale jeho túžba napreduje stále po niečom dokonalejšom. Vo svojom hľadaní alebo zastane a je navonok úplne spokojný s vecami tohto sveta, alebo prekročí túto hranicu a hľadá nejaké Bytie, ktoré ho dokáže naplniť. Pre veriaceho človeka je to Boh. Len v Ňom a v spojení s Ním môže človek dospieť k absolútnemu dobru, kráse i pravde. Potreba hľadať zmysel života je v ľudstve univerzálna. Jaskynný človek mohol hľadať zmysel života a odpovedať na ináč než neskôr človek v Babylone alebo v Egypte, či o tisíc rokov v Grécku alebo v Európe. Otázky sa mohli klásť rozlične a odpovede mohli byť tiež odlišné. Ale človek vždy hľadal. Človek bol vždy bytosťou, ktorá sa pýta. To je rozhodujúce. Odpovedal si podľa stupňa svojich možností. Raz mýtom austrálskeho domorodca, raz hĺbkou čínskeho mysliteľa, raz askézou indického mnícha, raz životnou filozofiou človeka z Európy. Všade sa však javila túžba po zmysle života. Tento zmysel nachádzal človek cez celé dejiny prostredníctvom náboženstva v Bohu až dodnes. Z toho vyplýva, že každý človek nesie v sebe túžbu po Bohu a je povolaný byť v spojení s Bohom. Žije oduševňovaný veľkými nádejami, projektami do budúcnosti. Nesmie však zabúdať na to, že skutočná plnosť života sa nachádza iba v Kristovi, ktorý za nás zomrel a vstal z mŕtvych. Len Kristus je schopný celkom vyplniť priestor ľudského srdca. On jediný dáva silu a radosť zo života, a to bez ohľadu na každé obmedzenie alebo vonkajšiu prekážku. Dôvodom životnej nádeje, absolútnej nádeje je osobný Boh. A k Božej existencii človek prichádza nie preto, že ešte niečo nepozná, že si ešte niečo nevie vysvetliť, lež preto, že čosi pozná, a že to pozná ako nevyhnutnosť. K Bohu vedie človeka i núdza i jeho túžba po plnosti. Či sa už človekovi darilo, alebo nedarilo, vždy cítil, že sám v sebe nie je uzatvorený, že je otvorený šíremu svetu ducha, že stále preniká ďalej a nemôže sa zastaviť ani v poznaní, ani v chcení. Preto otázka o Bohu, ku ktorému človek smeruje v každom poznaní a v každom chcení, je trvalou otázkou človeka. Človek je natrvalo

odkázaný na Boha. Toto poznanie Boha môže človek dosiahnuť trojakým spôsobom: prirodzeným svetlom svojho rozumu, nadprirodzeným svetlom viery a nadprirodzeným svetlom slávy. Je dogmou, - vyhlásenou Prvým vatikánskym všeobecným snemom - že „jedného a pravého Boha, Stvoriteľa a nášho Pána možno zo stvorených vecí prirodzeným svetlom ľudského rozumu s istotou spoznať.“ Princípom tohto poznania Boha je teda prirodzený ľudský rozum, prostriedkom však sú stvorené veci, ktoré poukazujú na Boha ako na prvú Príčinu, na nekonečne múdreho Usporiadateľa, na nekonečne svätého Zákonodarcu zaväzujúceho svedomie človeka. Na zemi ho taktiež poznáva prostredníctvom viery z jeho vlastných slov, zo zjavenia, v ktorom hovorí o sebe. To je také, ako keby človek niekoho poznal podľa listov, ktoré mu píše. Je to už istý druh styku, ale zakrýva ho ešte tajomstvo ako osobne nepoznaného autora listov, a to o to hlbšie, že slová o Bohu, hoci aj zjavené, nemôžu ho vyjadriť spôsobom človekovi úplne pochopiteľným. A ako hovorí sv. Pavol „Potom ho však budem poznať dokonale, ako Boh pozná dokonale mňa.“ (1Kor 13,12) Je to tajomná predstava, je v nej viac temna než svetla, ale neobyčajne mocne posilňuje myseľ človeka. Človek nebude poznať Boha tým istým poznaním ako pozná Boh. On je totiž nekonečný, ľudia zase nevyliciteľne koneční. Spoznávajú ho poznaním kvalitatívne podobným jeho poznaniu, inakším, aké majú teraz. V tom istom verši sv. Pavol sa aj pokúša vysvetliť rozdiel medzi tuzemským poznaním a poznaním v nebi. „My teraz vidíme Boha cez zrkadlo, v hádanke, potom však uvidíme tvárou v tvár.“ (1 Kor 13, 12) Sv. Ján hovorí, že ho „uvidíme tak, ako je“ (1 Jn 3, 2). A Kristus povedal o anjeloch: „V nebi ustavične vidia tvár môjho Otca.“ (Mt 18, 10) Rozhodnutie sa pre Boha je zároveň rozhodnutím proti primátu hmoty. Kto verí v Boha, uvedomil si, že duch sa neobjavil až na konci dlhého vývoja, ale že stál už na začiatku, ba že práve duch je mocou, ktorá všetko tvorí, nesie a určuje, ktorá všetko usporiadala podľa miery, počtu a váhy (por. Múd 11, 20). Prijat' realitu zároveň znamená aj prijat' seba a odmietnuť ju znamená odmietnuť seba.

R.: Pane, daj, aby sme počúvali tvoj hlas a nezatvrdovali si srdcia.

- 1 Poďte, plesajme v Pánovi, oslavujme Boha, našu spásu.
- 2 Predstúpme s chválospevmi pred jeho tvár * a oslavujme ho žalmami.
R.
- 3 Poďte, klaňajte sa a na zem padnime, * klaknime na kolena pred Pánom, ktorý nás stvoril.
- 4 Lebo on je náš Boh † a my sme ľud jeho pastviny * a ovce, ktoré vedie svojou rukou.
R.
- 5 Čujte dnes jeho hlas: * „Nezatvrďte svoje Srdcia ako v Meribe, ako v dňoch Massy na púšti, †
- 6 kde ma pokúšali vaši otcovia; * skúšali ma, hoci moje skutky videli.“
R.

Kto bol vlastne smädný?

Už od čias starobylej jeruzalemskej liturgie používa Cirkev v pôste tri príbehy z Jánovho evanjelia (4., 9. a 11. kapitola), ktoré sa objavujú na Tretiu, Štvrtú a Piatu pôstnu nedeľu. So symbolmi vody, zraku a nového života sú totiž mimoriadne vhodné na uvažovanie nad našou krstnou vierou, preto sa čítajú v rámci troch skrutíní (skúmaní) katechumenov počas ich prípravy na krst, ktorá vrcholí v Pôstnom období (a preto ich možno použiť v ktoromkoľvek liturgickom cykle). Majstrovsky prepracovanými dialógmi nádherne vyjadrujú akoby stupne v procese uvádzania do tajomstiev viery a sviatostí kresťanskej iniciácie.

V prvom príbehu dominuje symbol živej vody. Ježiš sa stretá so ženou, ktorú delí od Židov etnická odlišnosť a náboženská pomýlenosť a okrem toho má za sebou aj nie veľmi slávnú minulosť svojich milostných avantúr. A Ježiš až provokatívne ignoruje bariéry medzi Židmi a Samaritánmi, keď si od nej pýta vodu. Zámienka na nadviazanie dialógu, ktorý Samaritánku napokon vtiahne do oveľa hlbšej reality, odhalí bolesť a nespokojnosť jej života a otvorí novú perspektívu spásy pre ňu aj pre jej národ.

Ježiš však „neskočí“ na žienine námiety a nezačne vysvetľovať všetky historické krivdy a nespravodlivosti v živote (vyjadrené neznášanlivosťou Židov a Samaritánov). Namiesto toho jej ponúka živú vodu na uhasenie smädu po večnom živote, o ktorom zatiaľ len nejasne tuší. Jánovo evanjelium je plné nedorozumení, keď Ježiš hovorí o duchovnej skutočnosti a jeho poslucháči sa len s ťažkosťami odpútavajú od prirodzenej roviny. Aj táto žena rozumie pod živou vodou prameň vyvierajúcej vody (na rozdiel od cisterien so zachytenou stojatou vodou). Priťahovaná spočiatku pohodlným „nemusieť chodiť každý deň čerpať“, stojí zrazu pred vlastnou minulosťou, keď má zavolať svojho muža. Odpovedá neúplnou pravdou a zrejme prvý raz v živote sa stretá s mužom, ktorý vie o nej všetko a nestojí nad ňou ako príkry moralista. Dopovie za ňu celú nepríjemnú pravdu a nielenže ju neodsudzuje, ale ešte aj ocení jej úprimnosť, hoci len čiastočnú odpoveď. Nepovie: „Naprav svoj život a potom sa vráť!“, ale ponúka milosť, ktorá ju má zmeniť.

Využívajúc fakt Ježišovho prorockého zraku, žena sa pokúsi ešte raz odvieť jeho pozornosť od svojej problematickej minulosti na teologický problém správneho kultového miesta. No Ježiš jej nedovolí sklznúť z cesty duchovného poznania, na ktorú nevedomky nastúpila. Najprv bol pre ňu len muž a Žid, ktorý nezvyčajne nerešpektoval jestvujúce predsudky. Potom v ňom objavila proroka, ktorý do nej videl skrz-naskrz a bez odsúdenia. A teraz sa jej on sám predstavuje ako Mesiáš Kristus, o ktorom verila, že má prísť.

V tom momente sa jej ohromujúci objav mení na apoštolát. Jej súkmeňovci uveria najprv jej slovám a napokon i vlastnej skúsenosti s Ježišom, v ktorom spoznávajú Spasiteľa sveta. Voda, ktorú jej dal Ježiš, keď uznala svoju minulosť a jeho spasiteľnú moc, v nej začala prúdiť do večného života. Konečne mohla opustiť džbán, lebo našla prameň života.

JÁN VIGLAŠ

Prvý piatok v mesiaci. Spovedať budeme pol hodinu pred svätou omšou, vo štvrtok a piatok už od 17,00 h.

Fatimská sobota. Po svätej omši sa budeme modliť fatimský svätý ruženec. Pred omšou sa už spoločne ruženec nemodlime!!!

Prvá nedeľa v mesiaci. Po skončení Krížovej cesty sa uskutoční výmena ružencových tajomstiev.

Minulú nedeľu 20.3.2011 sa konala zbierka pre potreby farnosti. Vyzbieralo sa 392,85 €. Za Vaše milodary Vám vyslovujeme úprimné: Pán Boh zaplať!

Boh je na mojej strane

Spomínam si, ako raz prišiel môj brat zo školy a priniesol z matiky päťku. Mal strach, ako to dopadne. Najprv, ako to povie tatovi, a potom, čo on na to povie, aké budú sankcie. No otec si ho zavolať a povedal mu: „Ty si chcel ísť dnes hrať futbal, však?“ Brat len prikývol, oči plné sĺz... A otec vraví: „Tak bež a o piatej sa vráť, pozrieme sa na to spolu.“ Udivený brat šťastne utekal na ihrisko. Myslím, že na tento zážitok nikdy nezabudol - otec sa v maléri postavil za neho, nie proti nemu!

Boh to s nami robí podobne: aj keď my sme neverní, on zostáva verný, stavia sa na našu stranu. V Kristovi k nám definitívne zaznelo jeho ÁNO, ktoré už nevezme späť. Neodpláca nám podľa našich skutkov, ale dáva nám oveľa viac, ako si zaslúžime. A čaká, až nám to dôjde a budeme sa snažiť ako odpoveď na jeho lásku poslať dobro ďalej, „dávať šancu“ aj iným okolo nás.

Vojtěch Kodet „Učenie“

Úmysly apoštolátu modlitieb - April

Všeobecný: Aby Cirkev pravdivým ohlasovaním evanjelia zdôvodňovala novým generáciám zmysel života a nádeje.

Misijný: Aby misionári ohlasovaním evanjelia prinášali Krista všetkým, ktorí ho ešte nepoznajú.

Úmysel KBS: Aby slávenie Veľkonočného tajomstva posilnilo v nás lásku k Zmŕtvychvstalému Kristovi a k Cirkvi, v ktorej je stále prítomný až do skončenia sveta.

Sväté omše v týždni po 3. pôstnej nedeľi - (A)

28.III. pondelok « Missa tridentina »

18.00 Za rodinu

29.III. utorok

18.00 Za Ľ. Jozefa Kulifaja, za Ľ. Stanislava a vnuka Ladislava a Danku

30.III. streda

18.00 Za duševné zdravie Denisky

31.III štvrtok

18.00 Za Moniku

1.IV. piatok Prvý piatok

Deň pokánia – Úplné zdržiavanie sa mäsitého pokrmu!!!

17.15 Krížová cesta

18.00 Za Ľ. Mateja Poláka, manželky a deti

2.IV. sobota

08.00 Za Ľ. Filipa O'apku

Upratovanie kostola č.d. 229 - 253

3.IV. Štvrtá pôstna nedeľa

08.00 Za+ Viktora a Máriu Feketeových, švagra Jozefa a rodičov

Lektori: Vráblová, Blahová

10.00 Za farníkov

Lektori: Pešková, Radakovičová

14.30 Krížová cesta-výmena ružencových tajomstiev

Liturgický kalendár

28.III. pondelok

Bl.Renáta, mučenica

29.III. utorok

Bl.Bertold

30.III. streda

sv.Ján Klimak, opát

31.III. štvrtok

sv.Benjamin, diakon a mučeník

1.IV. piatok

sv.Hugo, biskup – Prvý piatok

2.IV. sobota

sv.František z Paoly, pustovník

Slovo na dnes

A ja vás vybudujem. Na hodnotách náboženských vám bude veľmi záležať. Stanete sa na ne mimoriadne citliví, objavíte poklad, do ktorého veľa preinvestujete a radi zaň budete bojovať, nie žobráckymi palicami, až vám ostanú len oči pre plač, ale dnes svojimi mladými silami, a to vás uchránim od toho trpkého konca.

V nevedomosti a tme kráčať životom. To, o čom sa nazdávame, že je svetlo, a na čom si tak zakladáme, ako je inteligencia, umenie, poznanie, tiež nie je svetlo. Je to len cesta, dokonca namáhavá cesta ku svetlu. Ak jestvuje svetlo ako hodnota, ktorá je schopná obšľasť človeka, tak je to všetko, čo nesie a ponúka svet viery. Zjavenie, milosť, Boh v našom živote, len to sú pravé hodnoty.

Boh je ako záhradník, má dosť času. Ako je to s tým planým stromom? Ak nebudeš prinášať úrodu, vyhodí ťa zo záhrady, veď „načo zberať pôdu“?

Ohrození sme aj tým, že kresťanstvo berieme tak ľahko, športovo, „keby niečo“. Nepreniklo nám do tela. Nie sme ani napoly kresťanmi. Ak niečo žijeme úprimne, tak je to svet práce, módy, rodiny vedy, záľub, všetko možné, len nie kresťanstvo. Tzv. veriaci sa spoliehajú na pár náboženských praktík, ktoré nie sú ani Kristove požiadavky. V nedeľu do kostola, večer modlitbu, úcta ku kňazovi, ku kostolu, Vianoce, Dušičky a podobne. Kristus má oveľa väčšie požiadavky. Chudoba, čistota, odpustenie dávať a prijímať, nositelia pokoja, spravodlivosť iného druhu, ako je u farizejov.

Ak pôjdete touto cestou a budete neslaní, nemastní, navlas sa budete podobať svojim predkom len pred pol storočím. Akoby som ich počul dnes: Sebavedomí sediaci, hrdí na svoje kone, polia, úrodu, istí peniazmi uloženými v banke, pohŕdali vzdelaním, remeslom, chudobou, a aj pre spásu im stačilo, že chodili v nedeľu do kostola a na Vianoce na spoveď.

Historická úloha v tomto čase je pokročiť do vyššej formy kresťanstva, alebo stratíte aj to málo, na čom si zakladáte. Tá vyššia forma je voľba Boha. Osobná zodpovednosť za spásu svoju a svojich blížnych. Láska a poznanie problémov, ktoré kedysi hlásali a študovali len profesionálni služobníci. Takto sa denným zápasom dopracujeme väčšej lásky, čo je na kresťanstve to hlavné.

Život je celkovo tvrdý ako hokej. Nie je to len pokora, dobrota, sladkosť. V hokeji by sa nemalo nahrávať len súperovi a dávať góly do vlastnej brány. Môj súper je môj priateľ, druh, ktorý ma kuje. Tvrdnem vďaka jeho ranám a pravde, za ktorú bojuje. Môj nepriateľ je skrytý priateľ. Stávam sa tým, proti čomu bojuje. Aj on je nútený prijať, uznať a rešpektovať moju pravdu. Tak sa rodí zaujímavá syntéza, kde si podáme ruky a dáme bozk pokoja, lebo za ten čas si na obidvoch stranách vyškóľime nových súperov a „nepriateľov“, ktorí nás porazia obidvoch, a tak ide ľudstvo dopredu. Našou úlohou je poctivo bojovať túto sezónu, bez bodyčiek a bez hanby odovzdať štafetu, ktorá sa nevráti.

V tebe je chorý a slabý celý ľudský rod a ty v ňom. Si jeho súčasť. Musíš byť trepezlivý, ako aj Kristus je trepezlivý. On má liek. On ho uzdravil, a tak budeš zachránený, ak sa ho budeš držať ako svojho záchrancu.

Mladí ľudia vidia svet svojimi očami, ako keby bol normálny a zdravý. Pravdu majú starci: chorý je na smrť.

Vzťah k Bohu ako v každej láske. Nemusí a nemá sa toho veľa rozprávať. To hlavné je, čo prežiješ. Je to skôr

spoločná cesta. Tu sa musíš zachovať, kráčať, voliť a obetovať.

Čím ďalej, tým viac sa bojím tzv. ľudí neveriacich. Už dávno to prestala byť intelektuálna prednosť. Je to neomylný znak primitivismu, zlej vôle. Dospeli sme tak ďaleko, že všetci musíme byť veriaci. Sme odsúdení k viere, tak ako sme odsúdení k smrti. Aj pre naše hlásanie viera znamená oveľa viac než pravdy, ktoré vyznávame. Je to zápas o väčšiu osobnú hĺbku, o čistejšiu humanitu, o viac svetla.

Anton Srholec „Ako čerstvý chlieb“

Pragmatizmus

Š: Slovom „pragmatizmus“ označujeme vlastnosť, ktorá sa dnes stretáva s veľkým uznaním. Hovorí sa:

„on je praktický, energický, nachádza vždy prostriedky na dosiahnutie cieľa“. Cítim tu však veľa rozporov. Keď pragmatizmus označuje úsilie dopracovať sa k dobrým veciam, som spokojný. Stáva sa však, že si niekto postaví zlý cieľ, alebo - častejšie - dobrý cieľ, no chce ho dosiahnuť všetkými dostupnými prostriedkami: za každú cenu. chce získať moc, materiálne prostriedky, uznanie. A čo si myslieť o pragmatizme celých spoločností, ktoré odsúvajú z verejného života vzťah človeka k Bohu a k morálnym zásadám? „Každý spôsob je dobrý - vyznávajú niektorí - len aby viedol do cieľa, ktorý som si stanovil.“ A tak sa človek náhli, dni utekajú, a to, čo je najdôležitejšie, ostáva odsunuté na okraj.

JS: V súvislosti s nebezpečenstvami pragmatizmu Ján Pavol II. uvádza vznik istej koncepcie demokracie, v ktorej „o prípustnosti alebo neprípustnosti určitého správania rozhoduje hlasovanie parlamentnej väčšiny“ (Fides et ratio, 89). V takto chápanom systéme aj tie najdôležitejšie rozhodnutia človeka závisia neraz od krátkodobých rozhodnutí parlamentu, takých rozhodnutí, ktoré slúžia skôr záujmu získať potenciálnych voličov, ako pravému dobru ľudskej osoby.

Nemožno podhodnocovať život človeka, akoby bol hľadaním a uskutočňovaním iba pozemských cieľov, bez zamerania sa na Boha a na konečný cieľ, akým je nebo. Človek „hľadá konečnú odpoveď, najvyššiu hodnotu, mimo čoho už niet a nemôže byť ďalších otázok ani iných východísk. [...] V živote každého človeka prichádza chvíľa, keď [...] cíti potrebu zakotvenia svojej existencie v pravde uznanej za konečnú“ (tamže, 27).

Bože, milosrdný Otče, život kladie na nás mnoho konkrétnych úloh, ktoré prijímame. Viaže sa to s našim povolaním, so spoločenskou situáciou, s materiálnymi podmienkami, so záväzkami, aké nás sprevádzajú. Posilňuj nás Duchom Svätým, aby sme v každodennosti nestratili to, čo je najdrahšou perlou, pokladom, za získanie ktorého treba obetovať všetko. Nedovoľ, aby sa uprostred návrhov zo strany sveta stratili najdôležitejšie otázky. Na ne si odpoveďou ty, Bože, sám. „Náboženský život - písal Ján Pavol II. - je najvznešenejším prejavom ľudskej osoby, pretože je vrcholom jeho rozumnej prirodzenosti.“

Szkodoň „Modlitba znechuteného“

Koruna

Traja bratia sa rozhodli, že si kúpia ovocie za tridsať korún. Každý z nich dal desať korún a do obchodu poslali najmladšiu sestru. Predavač chcel urobiť v ten deň dobrý skutok, na tovar dal zľavu a dievčaťu vrátil päť korún, aby ich dala bratom. Sestra sa však rozhodla inak. Odovzdala každému z bratov len korunu a dve koruny si nechala pre seba.

Jednoduchou úvahou dôjdeme k tomuto záveru: Ak každý z chlapcov dostal naspäť korunu, nestálo ho ovocie desať korún, ale len deväť. Zostávajúce dve koruny mala sestra.

$$(3 \times 9) + 2 = 29$$

A tak sa nám pri rátaní stratila koruna.

Na túto matematickú hádanku som si spomenul, keď pred časom istý ekonóm tak majstrovsky čaroval s číslami a motal ich, že sa mu bez toho, aby kohokoľvek v teórii oklamal, stratilo v praxi pár miliónov. Žiaľ, podobná ekvilibristika je možná i v ríši slov. Tak majstrovsky sa čaruje s tisícami pojmov, až sa v nich nenájde jediná myšlienka.

Max Kašparů „V spätnom zrkadle“

Lectio divina Životodarná voda

Jn 4,5-15.19-26.39.40-42

⁵Tak sa Ježiš dostal do samaritánskeho mesta menom Sychar, blízko pozemku, ktorý dal Jákob svojmu synovi Jozefovi. ⁶Tam bola Jákobova studňa. Ježiš bol ustatý z cesty, a tak si sadol k studni. Bolo asi šesť hodín.

⁷Tu prišla istá samaritánska žena nabráť si vody. Ježiš jej povedal: Daj sa mi napiť! ⁸Jeho učeníci totiž odišli do mesta nakúpiť potravu. ⁹Samaritánka mu povedala: Ako to, že ty, Žid, žiadaš odo mňa, Samaritánky, aby som sa ti dala napiť? Židia sa totiž so Samaritánmi nestýkajú. ¹⁰Ježiš jej na to povedal: Keby si vedela o Božom dare a kto je ten, čo ti hovorí: Daj sa mi napiť!, ty by si požiadala jeho a on by ti dal živú vodu. ¹¹Žena mu povedala: Pane, ani vedro nemáš a studňa je hlboká; odkiaľ teda vezmeš tú živú vodu? ¹²Si azda väčší, ako náš otec Jákob, ktorý nám dal túto studňu a pil z nej on, jeho synovia i jeho dobytok? ¹³Ježiš jej povedal: Každý, kto pije z tejto vody, bude opäť smädný. ¹⁴Kto sa však napije z vody, ktorú mu dám ja, nikdy nevysmädne. Ale voda, ktorú mu dám, stane sa v ňom prameňom vody prúdiacej do večného života. ¹⁵Žena mu povedala: Pane, daj mi tej vody, aby som už nebola smädná a nemusela sem chodiť po vodu.

¹⁹Žena mu odpovedala: Pane, vidím, že si prorok. ²⁰Naši otcovia sa klaňali Bohu na tomto vrchu, ale vy hovoríte, že v Jeruzaleme je miesto, kde sa mu treba klaňať. ²¹Ježiš jej odpovedal: Ver mi, žena, že prichádza hodina, keď sa nebudete klaňať Otcovi ani na tomto vrchu, ani v Jeruzaleme. ²²Vy sa klaniate tomu, čo nepoznáte; my sa klaníme tomu, čo poznáme, pretože spása je zo Židov. ²³Ale prichádza hodina — a už je tu —, keď praví ctitelia

budú sa klaňať Otcovi v Duchu a pravde. Veď aj Otec hľadá takýchto ctiteľov. ²⁴Boh je Duch a tí, čo sa mu klaňajú, musia sa klaňať v Duchu a pravde. ²⁵Žena mu povedala: Viem, že prichádza Mesiáš, nazývaný Kristus; keď príde on, všetko nám oznámi. ²⁶Ježiš jej povedal: Ja som to — ten, čo sa rozpráva s tebou.

³⁹Mnohí Samaritáni z toho mesta uverili v neho pre slovo ženy, ktorá svedčila: Povedal mi všetko, čo som robila. ⁴⁰Keď teda prišli k nemu Samaritáni, prosili ho, aby ostal u nich. A ostal tam dva dni. ⁴¹A ešte omnoho viac ich uverilo pre jeho slovo. ⁴²A žene povedali: Veríme už nie preto, čo si povedala; veď sme sami počuli a vieme, že toto je naozaj Spasiteľ sveta.

*Toto je skrátená forma dnešného čítania. Celý text je Jn 4,5-42.

Ďalšie čítania: Ex 17,3-7; Ž 95.1-2.6-9; Rim S.1-2.5-8

ČÍTANIE:

Dnes stojíme pri studni a pozorujeme, ako sa Ježiš rozpráva so Samaritánkou. Ján je jediný svätopisec, ktorý nám hovorí o tomto dramatickom stretnutí. Židia mali veľmi negatívny pohľad na Samaritánov. V tej dobe nebolo kultúrne akceptovateľné, aby sa stretol muž so ženou sám, ak neboli zosobášení alebo príbuzní. Bolo to teda dvojnásobne nezvyčajné, že sa Ježiš rozprával s touto samaritánskou ženou osamote. Táto žena mala tvrdý život a žila s mužom, ktorý nebol jej manželom. Jej predchádzajúci manželia sa s ňou zrejme rozviedli. Bolo to jednoduché, bolo treba len napísať priepustný list a manželstvo bolo minulosťou. Ježišove slová sa jej však dotkli a jeho poznanie jej života udrelo na správnu strunu. Ihneď prijala ponuku večnej vody. A keďže nedokázala nechať si toto úžasné stretnutie pre seba, bežala o ňom povedať ostatným v meste, aby prišli a stretli Ježiša.

MEDITÁCIA:

Tato žena zakúsila v živote mnoho odmietania a odsúdenia. Ježiš sa rozhodol hovoriť priamo s ňou. Čo nám to odhaľuje o jeho úcte k nej ako k jednotlivcovi?

Čo sa z toho môžeme naučiť?

Na túto ženu sa v jej spoločnosti dívali zhora. Prečo sa podľa vás Ježiš rozhodol zjaviť seba samého ako Mesiáša práve jej?

Dajte Ježišovi vlastnú odpoveď na ponuku živej vody.

Akým spôsobom môžete pozvať iných k stretnutiu s Ježišom?

MODLITBA:

Vždy, keď sa modlíme, môžeme viesť osobný rozhovor s Ježišom presne tak ako tato Samaritánka. Boh vás miluje a stará sa o vás, nech ste v akejkoľvek situácii. Otvorte si v modlitbe srdce voči Bohu. Živá voda - život, ktorý ponúka Ježiš - je tu aj pre vás.

KONTEMPLÁCIA:

Ježiš stretol túto ženu pri studni. Sadnite si s pohárom vody a počas popíjania dovoľte Bohu, aby k vám hovoril. Stráňte nejaký čas uvažovaním nad pravým klaňaním, ktoré hľadá Ježiš (v. 23).

www.fara.sk/vistuk/

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku